

Arrest

nr. 250 492 van 5 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2019.

1.2. Op 11 juni 2019, 17 juli 2019 en 15 september 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 19 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, geboren en getogen in Caracas. De laatste 12 jaar voor uw vertrek uit Venezuela woonde u met uw ouders in El Junquito, in het Westen van de hoofdstad. Op 16-jarige leeftijd beseftte u dat u zich tot vrouwen aangetrokken voelde. Na uw middelbare studies wilde u bij de politie gaan werken. Al van jongs af aan was u gefascineerd door het onderzoek naar misdaadscènes. U hield bovendien van training en discipline en had een goede fysieke conditie. Met uw 1m54 had u echter niet de vereiste lengte om bij de politie te starten. In 2013 studeerde u acht maanden criminalistiek aan een privéinstelling. Vervolgens studeerde u zes semesters rechten. In 2016 had u een eerste relatie met D. I. M. A.. Jullie leerden elkaar kennen in een voetbalclub. Jullie hadden een stiekeme relatie. Uit angst voor de negatieve reactie van haar familie zette D. na acht maanden een punt achter de relatie. In september of oktober 2017 schreef u zich in voor de eenjarige opleiding van de FAES (Fuerzas de Acciones Especiales) aan de UNES (Universidad Nacional Experimental e la Seguridad). Het opleidingscentrum bevond zich eveneens in El Junquito, niet ver van uw woonplaats. De vereiste lengte was 1m50. U slaagde voor de fysieke en psychische testen. Op 28 februari 2018 startte u samen met enkele honderden anderen aan de eerste opleiding van de FAES die opengesteld was voor iedereen (die nog geen deel uitmaakt van de politie). Tijdens de toelatingsproeven voor de FAES-opleiding leerde u A. E. V. A. kennen. Jullie startten een relatie. Jullie kregen opmerkingen van de leidinggevenden dat jullie te veel met mekaar optrokken en afstand van elkaar dienden te nemen. Daar jullie hier geen gevolg aan gaven kregen jullie fysieke straffen. Op 18 mei 2018 werden A. en u bij commandant L. L. geroepen nadat jullie de nacht voordien bij een inspectie in de vrouwenslaapzaal samen in bed werden aangetroffen. Jullie werden voor de keuze gesteld: zelf ontslag nemen of een verbod van vijf jaar om voor de politie te werken. Jullie wilden jullie carrièrekansen gaaf houden en namen zelf ontslag. Het nieuws dat jullie samen in bed werden aangetroffen, deed de ronde in het opleidingscentrum. U ontving na uw vertrek veel negatieve reacties van andere cursisten op uw telefoon. U werd depressief. U veranderde van telefoonnummer en bleef meestal binnen. In de maand tot aan uw vertrek ging u nog welgeteld twee keer naar buiten. Toen u de eerste keer het huis verliet, kwam L. L. net aangereden. Hij sprak u aan. Hij zei dat hij verliefd op u was en dat uw geaardheid hem niets kon schelen. Hij zei dat hij alles zou doen opdat jullie samen zouden zijn. U zei dat u geen relatie met hem wilde. L. liet verstaan dat hij meer macht had en uiteindelijk zijn zin zou krijgen. Hij greep u vast en probeerde u in de auto te duwen. Op dat moment kwamen eerst uw ouders naar buiten en daarna de burens. L. liet u los en u vluchtte terug naar huis. Enige tijd later wilde u samen met uw ouders een familiebezoek afleggen. Toen jullie L. in de straat zagen, keerde u terug naar huis. Uw ouders merkten hem daarna nog verscheidene keren op in de omgeving van uw woning. Ook belde hij verscheidene keren naar de vaste lijn van uw ouders om te zeggen dat hij u buiten stond op te wachten. U voelde zich niet langer veilig en vertrok op 16 juni 2018 naar de Dominicaanse Republiek. Om te overleven verkocht u fruitsappen op straat in Santo Domingo, zoals veel andere Venezolanen zonder wettig verblijf in de Dominicaanse Republiek. U leerde er eind 2018 uw huidige partner, E. N. G. (O.V. 9.780.311; CG 19/01033) kennen. Nadat uw partner werd lastig gevallen door een opdringerige man vertrok zij als eerste op 24 januari 2019. Op 25 januari 2019 kwam zij in België aan en diende een verzoek om internationale bescherming aan de grens in. U bleef verder werken in Santo Domingo om uw eigen reis te financieren. Op 17 mei 2019 kwam u in België aan. U diende meteen na uw aankomst een verzoek om internationale bescherming in. Ook na uw vertrek uit Venezuela bleef L. in de buurt van uw ouderlijke woning rondhangen op zoek naar u. Op 27 februari 2020 gingen uw ouders 's ochtends boodschappen doen in de wijk '23 januari'. Plots stopte er een bestelwagen naast hen. Uw ouders werden onder bedreiging van vuurwapens verplicht om in te stappen. In de bestelwagen zaten vier personen. Drie van hen waren gemaskerd. De vierde persoon herkenden ze als L. L.. Zij vroegen naar u en uw verblijfplaats. Toen uw ouders geen antwoord gaven, werden zij geslagen. Zij werden geblinddoekt en meegenomen naar een hen onbekende plek. Ze bleven uw ouders bedreigen en zeiden dat ze hen niet met rust zouden laten tot u zou terugkeren. Omstreeks 14 uur werden zij vrijgelaten in een steegje in de wijk '23 januari'. Uw ouders begaven zich naar het dichtstbijzijnde kantoor van de CICPC en dienden een klacht in. De politie beloofde het incident te onderzoeken. Er gebeurde echter niets. Uw ouders hebben met eigen ogen kunnen vaststellen dat L. nog steeds de buurt van uw woning in de gaten houdt.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 26 november 2014 met een geldigheidsduur van vijf jaar. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een attest van studie van de UNES, uitgereikt op uw vraag op 27 april 2018; een artikel uit La Nacion, d.d. 19 maart 2015, 'El insolito argumento por el que los policia no pueden decir si son gays en Venezuela'; een artikel d.d. 9

oktober 2016 uit La Izquierda diario, Un testimonio sobre la violencia que sufren las personas LGBTI en Venezuela; een aantal foto's van u tijdens de politieopleiding; een aantal foto's van u met vorige partners en met uw huidige partner; whatsapp-conversaties met vorige partners en met uw huidige partner. Bij uw laatste onderhoud legde u een klacht van uw moeder neer d.d. 17 februari 2020 bij de CICPC.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient gewezen op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen over de intimidaties van L.L.in de maand tussen het verlaten van de FAES-opleiding en uw vertrek uit Venezuela. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u dat u weken na het verlaten van de politieopleiding L.L.in de omgeving van uw woonplaats opmerkte. Eerste besteedde u er geen aandacht. Daarna zag u hem opnieuw. De volgende keer dat u hem zag probeerde hij u te ontvoeren (CGVS I, p. 16). In uw tweede en derde onderhoud beweerde u daarentegen dat hij u probeerde te ontvoeren de eerste keer dat u hem zag in deze periode (CGVS II, p. 10; III, p. 14-15). In uw eerste en tweede onderhoud verklaarde u dat L.L.na de poging tot ontvoering nog verscheidene keren naar uw woning is gekomen. Uw ouders openden de deur en zeiden dat u er niet meer woonde en vanaf een gegeven ogenblik lieten ze hem gewoon op de deur kloppen (CGVS I, p. 16; II, p. 10-11).

In uw derde onderhoud beweerde u daarentegen dat hij nooit aan de deur van uw ouderlijke woning heeft aangebeld of aangeklopt (CGVS III, p. 14).

Ook elders stemden uw opeenvolgende verklaringen niet overeen. In uw eerste onderhoud gaf u aan dat u aan Andrea, met wie u een relatie had tot aan uw vertrek uit Venezuela niets zou verteld hebben over de ware reden van uw vertrek, namelijk de intimidaties door L.L. (CGVS I, p. 18). In uw laatste onderhoud beweerde u daarentegen dat u haar een week voor uw vertrek op de hoogte bracht van het feit dat hij u achtervolgde, lastig viel en poogde te ontvoeren (CGVS III, p. 9). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerste verklaringen en herhaalde u uw laatste verklaringen, hetgeen allerminst een uitleg is voor de uiteenlopende versies (CGVS III, p. 10).

Vervolgens kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw ouders op 17 februari 2020. Het is immers weinig aannemelijk dat een politiecommissaris meer dan anderhalf jaar na uw vertrek uit Venezuela uw ouders zou ontvoeren, enkel en alleen omdat hij verliefd en geobsedeerd was op u. Daarnaast is het hoogst opmerkelijk dat u tijdens uw eerste twee onderhoudsopnames op het Commissariaat-generaal steeds sprak over Lionel Liendo, en ofschoon u er meermaals naar werd gevraagd, zijn andere namen niet kon noemen (CGVS I, p. 18; II, p. 11). Tijdens uw derde onderhoud sprak u plots over L.L.C.. Gevraagd hoe u de naam 'C.' te weten bent gekomen, stelde u dat uw moeder de namen 'L.' en 'L.' had opgegeven aan de politie, en dat op basis van combinaties met deze twee namen foto's uit een politiedatabank werden getoond, tot uw ouders de foto van de juiste persoon herkenden (CGVS III, p. 2, 6). Het is echter frappant en hoegenaamd niet geloofwaardig dat de kopie van de klacht van uw ouders, die u neerlegde, geen identiteitskaartnummer voor C. vermeldt, waar dit wel het geval is voor uw beide ouders en voor u. Meer nog, gezien uw ouders hem identificeerden in een politiedatabank, kan verwacht worden dat de klacht een aparte rubriek bevat met persoonlijke gegevens over de beklaagde, hetgeen ontbreekt in de door u voorgelegde kopie. Uw uitleg dat de politie geen bestand over hem heeft, en dat ze enkel identiteitskaartnummers en andere persoonlijke gegevens bijhoudt van mensen die misdaden gepleegd hebben (CGVS III, p. 6), is niet logisch en voldoet dan ook niet. De kopie van de klacht vertoont immers ook nog andere tekortkomingen. In de hoofding wordt 'dinsdag 17 februari 2020' vermeld, terwijl deze datum op een maandag viel. Verderop in de klacht wordt overigens wel maandag als correcte weekdag aangekruist. Eveneens bevreemdend is waar uw moeder duidelijk aangeeft dat zij en uw vader met vuurwapens werden bedreigd onderaan de rubriek 'wapens' niet is aangevinkt. Evenmin is terug te vinden welke politiebeambte de klacht optekende. Het is ook bevreemdend dat u of uw ouders nooit een klacht neerlegden tegen L. toen u nog in Venezuela was maar zulks wel gedaan zouden hebben na de door u beweerde ontvoering. Uw uitleg dat u als slachtoffer de klacht had moeten indienen, dat u niet naar buiten durfde te gaan en dat u uw ouders niet kon sturen (CGVS III, p. 10), overtuigt niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders evenzeer getuigen en betrokken partij waren van de intimidaties aan uw adres. Bovendien bestaat er steeds de mogelijkheid om de politie telefonisch te contacteren.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u geen enkele foto van L.L. kon neerleggen (CGVS III, p. 8), daar waar u wel een aantal foto's van uw politieopleiding neerlegde. Evenmin was u in het bezit van documenten waarop zijn naam voorkomt. De tegenstrijdigheden over de problemen die hij voor u veroorzaakt zou hebben, het totaal gebrek aan geloofwaardigheid van de ontvoering van uw ouders en het ontbreken van enig begin van bewijs van zijn bestaan, doen ernstige vragen rijzen over het daadwerkelijk bestaan van deze persoon.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtaanleiding. Voor wat betreft uw verklaring dat u naar aanleiding van het feit dat u met A. in bed betrapt werd, verplicht werd de opleiding te verlaten, niet omdat u een reglement had geschonden, maar wel omdat homoseksualiteit slecht gezien wordt binnen de politie (CGVS I, p. 18; II, p. 7; III, p. 12), kan vooreerst herhaald worden dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent het bestaan van L. L., die u en A. viseerde tijdens de opleiding. Voorts missen uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uit de FAES-opleiding gezet werd de nodige overtuigingskracht. Zo is het merkwaardig dat u zei dat u de meeste nachten met A. samen in hetzelfde bed geslapen heeft geslapen en dat u er zich van bewust was dat zulks het risico inhield om bij betrapting uit de opleiding gezet te worden, terwijl u anderzijds stelde jullie relatie zo goed mogelijk verborgen te houden omdat jullie graag wilden afstuderen (CGVS II, p. 3). Dit geldt des te meer daar A. en u al geregeld opmerkingen hadden gekregen dat jullie afstand van elkaar dienden te nemen en zelfs fysieke straffen nadat jullie hieraan geen gevolg hadden gegeven (CGVS I, p. 17). Hier dient nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. In uw tweede interview op het Commissariaat-generaal stelde u de dag nadat u met A. in bed was betrapt moest verschijnen voor de directeur en de advocaat van de school, L.L. en drie

medestudenten, die moesten getuigen over de voorbije gebeurtenissen (CGVS II, p. 7). In uw laatste interview zei u daarentegen dat er geen vertegenwoordiging van de studenten aanwezig was (CGVS III, p. 12). Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde ontslag uit de opleiding vanwege uw geaardheid. Hoe dan ook is dit motief onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nog steeds de mogelijkheid had om tewerkgesteld te worden bij andere politieorganen (CGVS I p.16).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet

het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt dat uw beide ouders een job hebben en dat zij geen economische problemen ondervinden (CGVS I, p. 5). Er kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u een politieopleiding volgde. De klacht van uw moeder kwam hierboven reeds aan bod. Voor wat betreft de overige stukken, kan herhaald worden dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet betwist, doch dat dit an sich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook in het dossier van uw partner een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet...".

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955); artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003; de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Nadat zij de wetsbepalingen waarvan zij de schending aanvoert, aanhaalt alsook de definitie van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, ontwikkelt verzoekster het enig middel als volgt:

"Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element).

De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert. In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat zij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie als homoseksueel en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de homofobe maatschappij alsook de politiek en socio- economsiche manifest instabiele situatie zouden dwingen om een menonwaardig bestaan te moeten leiden. De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt). In casu verliet verzoeker Venezuela omwille van een gegronde vrees dat zij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang ingevolge haar homosexualiteit. De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen. In onderhavig geval riskeert verzoeker een menonwaardige behandeling door de manifest slechte humanitaire situatie in Venezuela van homoseksuelen in Venezuela, waardoor haar op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037) .

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren. Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798/ RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219) . In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563) . In onderhavig geval is het duidelijk dat verzoeker haar vervolging omwille van haar homoseksuele geaardheid zowel haar oorzaak in een behandeling door de autoriteiten als van de burgergemeenschap zelf heeft.

Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund.(RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396). Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012). Er dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers het CGVS de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. Vogelaar, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T. Vreemd. 2013, p. 55).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

*De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. Vogelaar, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. Goodwin-Gill, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85) .Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. Spijkerboer, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas.*

Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. Vogelaar, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T. Vreemd. 2013, p. 57).

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas niet afdoend is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging en/of mishandeling kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. De bestreden beslissing baseert zich voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag steeds op wat zij poogt te ervaren als zijnde simplistisch, inconsequent, tegenstrijdig of onwetend. Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd of mishandeld - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd of mishandeld en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Het wordt immers niet betwist dat verzoeker een homoseksuele geaardheid heeft. Er is in Venezuela bovendien een kennelijk verschil tussen de law in action en de law in books. Dat het leven voor verzoeker daar mogelijks nog moeilijker zou zijn, gelet op haar homoseksuele geaardheid. Dat in Venezuela geen mensenrechten worden gerespecteerd. Dat verzoeker en de partner van verzoeker niet in staat zullen zijn om een woning te huren en onder grote sociale druk komen te staan. Dat de problemen beginnen, eens de homoseksualiteit wordt ontdekt. Dat bijvoorbeeld de huiseigenaars manu militari optreden. Dat tevens ook moet rekening gehouden worden met het gegeven dat in Venezuela geen sprake is van uithuiszettingsprocedures. Dat alles ook mondeling wordt geregeld en de huiseigenaars voor rechter en gerechtsdeurwaarder spelen, dit door meestal eigenhandig tot uitdrijving over te gaan. Zij laten het water afsluiten, veranderen sloten en gooien de persoonlijke bezittingen op straat. Dat verzoeker en haar partner als geïsoleerde vrouwen ook in een zwakke positie zitten en nergens verhaal kunnen halen. Laat staan bij de overheid. Dat in casu de seksuele geaardheid van verzoeker dan ook een meer dan relevant element uitmaakt bij een correcte en sluitende beoordeling van haar asioldossier. Immers er zijn bronnen die onderstrepen dat ordehandhavers in Venezuela de Holebi gemeenschap stigmatiseren en discrimineren. Verder zijn er in de Venezolaanse wetgeving nog geen aparte bepalingen voorzien voor Holebi's. In het land blijft men voornamelijk vasthouden aan een conservatieve- en machoingesteldheid. Dat de Venezolaanse overheid nog steeds niet op een adequate manier ingrijpt bij misdragingen naar holebi's toe. Dat verzoeker dan ook bij niemand verhaal kan halen: UN Human Rights Council, Summary : [Universal Periodic Review] Venezuela (Bolivarian Republic of) / prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1, 22 July 2011, A/HRC/WG.6/12/VEN/3, available at: <https://www.refworld.org/docid/4e9c09582.html>; 'Nu is de tijd gekomen!' Seksuele zelfbeschikking in Venezuela Susan Spronk, Jeffrey R. Webber, 2 oktober 2012; Associated Press (AP). 17 May 2005. Fabiola Sanchez. "Venezuelan Activists Hold Rally to Support Gay Congressional Candidates." (Dialog) Baird, Vanessa. 2001. The No-Nonsense Guide to Sexual Diversity. Oxford, UK: New Internationalist Publications Ltd.; Green Left Weekly. 26 February 2006. Rachel Evans and Maurice Farrell. "Venezuela's Sexual Revolution Within the Revolution." <<http://www.vheadline.com/readnews.asp?id=49953>>; 30 November 2005. Kiraz Janicke and Federico Fuentes. "Venezuela : Struggling for Gay and Lesbian Rights." <<http://www.greenleft.org.au/back/2005/651/651pl6.htm>> GuiaGay.com. N.d. <<http://www.guiagay.com/eligeciudad.asp?pais=37>>; International Lesbian and Gay Association (ILGA). "Movilización en América Latina: Recorrido Latino americano por el día contra la" <http://www.ilga.org/news_results.asp?LanguageID=2&FileCategoryID=29&FileID=595&ZoneID=19> ; Movimiento Gay Revolucionario de Venezuela (MGRdV) . N.d. "Declaración de Principios: Misión, Vision y Objetivos del MGRdV." <<http://revoluciongay.vzla.tripod.com/ve/MGRdV/id8.html>> Reding, Andrew. December 2003. Sexual Orientation and Human Rights in the Americas. World Policy Reports. Project for Global Democracy and Human Rights, World Policy Institute; <<http://www.worldpolicy.org/global1rights/sexorient/2003-LGBT-Americas.pdf>> RepublicaGay.com. N.d. "La Guia." <http://www.republicagay.com/pages/laguia/laguia_01_01.htm> ; Union Afirmativa de Venezuela (UNAF) . 4 March 2006. Correspondence from the general coordinator. El Universal

[Caracas]. 17 May 2005. "Gays postularân Candidatos para Asamblea Nacional." http://buscador.eluniversal.com/2005/05/17/pol_ava_17A561123.shtml".

Dat verzoeker bijkomstig wenst te verwijzen naar een actueel rapport (maart 2019) waarin wordt bevestigd (p. 14) wat verschillende NGO' s reeds hadden geopperd. Met name dat gewelddaden uit discriminatie t.o.v. homoseksuelen schering en inslag zijn in Venezuela: "The constitution provides for equality before the law of all persons and prohibits discrimination based on "sex or social condition," but it does not explicitly prohibit discrimination based on sexual orientation or gender identity. According to a TSJ ruling, no individual may be subjected to discrimination because of sexual orientation, but the ruling was rarely enforced. Credible NGOs reported incidents of bias-motivated violence against lesbian, gay, bisexual, transgender, and intersex (LGBTI) persons. Reported incidents were most prevalent against transgender individuals. Leading advocates noted that law enforcement authorities often did not properly investigate to determine whether crimes were bias- motivated. Local police and private security forces allegedly prevented LGBTI persons from entering malls, public parks, and recreational areas. NGOs reported the government systematically denied legal recognition to transgender and intersex persons by preventing them from obtaining identity documents required for accessing education, employment, housing, and health care. This vulnerability often led transgender and intersex persons to become victims of human trafficking or prostitution." (USDOS - US Department of State: "Country Reports on Human Rights Practices 2018, Annual report on human rights in 2018 dd. 13 maart 2019 <https://www.ecoi.net/en/document/2004147.html>). Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in Venezuela van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor haar leven of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker terugsturen naar Venezuela zou haar rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden. Het CGVS kon dan ook niet weerhouden dat er twijfel zou kunnen heersen omtrent het feit dat verzoeker uit de politie werd gezet omwille van haar geaardheid of dat zij niet zou zijn gestalkt en bedreigd door Lionel Liendo. Bovendien moet er worden verwezen naar het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Venezuela. In dat verband moet het onderstaande (in een niet-Corona context) worden aangehaald op basis van rapportering door de FOD Buitenlandse Zaken:"...". <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/Venezuela> : »... ».

Uit bovenstaande bronnen volgt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan: Willekeurig geweld dat zowel van de overheid als van de burgermaatschappij uitgaat; Gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen; Gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof, gezondheidszorg; Gebrek aan het kunnen uitoefenen van zijn politiek rechten; Gebrekkige toegang tot justitie; Schending van de mensenrechten.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert is er dus in verzoekers geval wel degelijk een reëel risico op ernstige schade, waardoor zij bij terugkeer naar Venezuela wel degelijk een reëel risico heeft op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er zijn immers minstens ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard in verzoekers geval die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (zowel overheidsfactoren als niet-overheidsfactoren)en gepaard gaan met een blootstelling aan willekeurig geweld alsook met de onmogelijkheid om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften zonder enige redelijk zicht op een verbetering van zijn situatie.

Het CGVS gaat er onterecht vanuit dat de vlucht van Verzoeker louter socio-economische beweegeredenen zou hebben. Zoals door verzoeker aangegeven en door bovenstaande informatie bevestigd koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij in Venezuele zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die hem bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden. Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op gebrek van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat haar verklaringen als onafdoende worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde niet afdoende. Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, § 6). Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat " Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig,

actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België). De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken. De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3).

Verzoeker heeft alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk aangebracht. Indien er wordt vanuit gegaan dat verzoeker een aantal van haar verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, moet zij toch als geloofwaardig geacht en dient haar het voordeel van de twijfel te worden gegund aangezien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend; er is vast komen te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd ". Uit alle bovenstaande overwegingen blijkt dat de vrees van verzoeker vaststaat en dat zij bij terugkeer naar Venezuela minstens aan mensonwaardige en mensonterende omstandigheden zal worden onderworpen. Derhalve dient aan verzoeker de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekster de bijlage 25 ; de bestreden beslissing van het CGVS en het bewijs pro deo gerechtigheid toe.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 4 februari 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, "VENEZUELA. Seksuele minderheden en transgenders", d.d. 25 november 2020 (update).

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielvraagstuk kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters seksuele geaardheid en de stalking waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn door L.L., de commandant van de FAES (Fuerzas de Acciones Espaciales); waar zij op 28 februari 2018 een opleiding startte.

5.3. De Raad stelt vast dat verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele paspoort neer, waardoor haar identiteit en nationaliteit worden aangetoond, die niet worden betwist door verwerende partij.

5.4. Verzoekster legt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming nog volgende documenten neer: (1) een attest van studie van de UNES, uitgereikt aanvraag van verzoekster op 27 april 2018; (2) een artikel uit La Nacion van d.d. 19 maart 2015, ‘El insolito argumento por el que los policas no pueden decir si son gays en Venezuela’; (3) een artikel uit La Izquierda diario van 9 oktober 2016, Un testimonio sobre la violencia que sufren las personas LGBTI en Venezuela; (4) een aantal foto's van verzoekster tijdens de politieopleiding; (5) een aantal foto's van verzoekster met vorige partners en met haar huidige partner; (6) whatsapp-conversaties met vorige partners en met haar huidige partner. Bij het laatste persoonlijk onderhoud legt verzoekster ook (7) een klacht van haar moeder neer van 17 februari 2020 bij de CICPC.

Het attest van verzoeksters studies bij de UNES toont aan dat zij daar studeerde, wat als dusdanig niet wordt betwist. De foto's van verzoekster tijdens de politieopleiding tonen verzoekster in *“politiekledij”* en worden neergelegd ter ondersteuning van haar problemen die zij tijdens en na deze opleiding zou hebben gehad, maar uit de foto's zelf kan niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden genomen. Voor zover deze foto's aantonen dat zij een politie-opleiding volgde kan hieruit als dusdanig niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar homoseksualiteit ontslag moest nemen bij de FAES noch dat zij daarna werd gestalkt door een commandant van de FAES. De foto's van verzoekster met haar vorige partners en haar huidige partner tonen verzoekster in vrouwelijk gezelschap. De Whatsapp berichten tonen aan dat zij via dit medium communiceerde met haar vorige partners en huidige partner. Voor zover deze foto's verzoeksters seksuele geaardheid kunnen illustreren, kunnen hieruit evenmin verzoeksters concrete problemen met de FAES en L.L. afgeleid worden. De artikels uit La Nacion en La Izquierda worden door verzoekster neergelegd ter illustratie van de problemen en moeilijke situatie van homoseksuelen in Venezuela, maar hebben verder geen betrekking op verzoeksters specifieke problemen met L.L. of haar opleiding bij de FAES; noch wordt zij in deze artikels vernoemd. De scan van de klacht die door haar moeder bij de politie werd ingediend, vermeldt dat zij en haar partner werd onderschept door onbekenden en door L.L.C.; die vroegen naar verzoekster en hen opnieuw vrijlieten om hen de kans te geven verzoekster bij hen te brengen en dreigden hen te vermoorden indien zij dit niet zouden doen. Dit document heeft betrekking op verzoeksters individuele vluchtmotieven, maar kan als dusdanig ook niet volstaan om verzoeksters nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.5. Volgens haar verklaringen had verzoekster een eerste relatie met een vrouw in 2016, die evenwel werd stopgezet door haar toenmalige vriendin uit vrees voor negatieve reacties van haar familie. In september of oktober 2017 schreef verzoekster zich in voor een opleiding bij de FAES. Na fysieke en psychologische testen te hebben afgelegd kon zij op 28 februari 2018 met de opleiding starten. Tijdens de toelatingsproeven leerde zij A.E.V.A. kennen met wie zij een relatie begon. Op 17 mei 2018 werden zij en haar partner samen in bed aangetroffen en moesten zij de dag erna voor de directie verschijnen.

Zij kregen de keuze om ofwel zelf ontslag te nemen uit de opleiding of een verbod opgelegd te krijgen gedurende vijf jaar om voor de politie te werken. Zij kozen ervoor om zelf ontslag te nemen. Daarna kreeg verzoekster veel negatieve reacties van de mede-cursisten via de telefoon. Toen zij terug thuis was, kwam zij nog nauwelijks buiten. Toen zij een eerste keer het huis verliet, kwam de commandant van de opleiding, L.L. net aangereden. Hij vertelde haar dat hij een relatie met haar wilde en probeerde haar in zijn auto te duwen maar vluchtte weg toen verzoeksters ouders en de burens naar buiten kwamen. Later wou verzoekster met haar ouders op bezoek naar familie. Toen zij opnieuw L.L. zag ging ze terug naar binnen. L.L. zou volgens haar verklaringen daarna nog verschillende keren hebben gebeld naar haar ouders. Verzoekster voelde zich niet langer veilig en vertrok naar de Dominicaanse Republiek, waar zij om te overleven fruitsappen verkocht. Daar leerde zij haar huidige partner E.N.G. kennen. Nadat eerst haar vriendin op 25 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, diende ook verzoekster een verzoek in op 17 mei 2019. Ook na haar vertrek uit Venezuela bleef L.L. in de buurt van verzoeksters ouderlijk huis hangen. Op 17 februari 2020 werden haar ouders onder bedreiging van vuurwapens gedwongen om een auto in te stappen waarin zich naast drie gemaskerde personen ook L.L. bevond. Ze werden geslagen en bedreigd dat ze niet met rust zouden gelaten worden tot verzoekster zou terugkeren. Verzoekster vreest dat in geval van terugkeer naar Venezuela, L.L. de bedreigingen zal uitvoeren, haar kan dwingen bepaalde dingen te doen die zij niet wil doen en dat hij haar zal ontvoeren (notities PO I, p. 19).

5.6. De Raad stelt vast dat de homoseksuele geaardheid van verzoekster niet wordt betwist door verwerende partij. De Raad stelt vast dat zij hierover overtuigende verklaringen aflegt en ziet geen reden om te twifelen aan verzoeksters homoseksuele geaardheid. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster zich bij de indiening van haar verzoek hoofdzakelijk beroept op de stalking door L.L., die ondanks het feit dat haar lesbische geaardheid hem bekend was, nadat zij om die reden werd gedwongen ontslag te nemen uit de FAES, een relatie met haar wou. In het verzoekschrift stelt verzoekster evenwel dat zij een gegronde vrees koestert dat zij *“In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat zij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie als homoseksueel en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de homofobe maatschappij alsook de politiek en socio- economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden”*. Verzoekster onderneemt verder geen enkele poging om de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar vrees voor L.L. maar argumenteert in wezen dat zij omwille van haar seksuele geaardheid *“niet in staat zal zijn om een woning te huren en onder grote sociale druk zal komen te staan”*; dat onder verwijzing naar een rapport van het US Department of State van 13 maart 2019 *“gewelddaden t.o.v. homoseksuelen schering en inslag zijn in Venezuela”* en dat, onder verwijzing naar een aantal bronnen uit 2005, 2006, 2001 en 2012 er in de Venezolaanse wetgeving nog geen aparte bepalingen voorzien zijn voor holebi's en dat de overheid nog steeds niet op een adequate manier ingrijpt bij misdragingen naar holebi's toe en dat verzoekster dan ook bij niemand verhaal kan halen.

5.7. Uit de *COI focus Homoseksualiteit* blijkt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit strafbaar stelt, behalve één bepaling in de Organic Code of Military Justice, volgens dewelke elke militair die *“tegennatuurlijke”* seksuele handelingen verricht tot een gevangenisstraf tussen een en drie jaar kan worden veroordeeld en uit het leger kan worden verwijderd (Algemeen Ambtsbericht, *“Venezuela”*, juni 2020, p. 74). Verder is discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden, maar verhindert de wetgeving geen discriminerende handelingen van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politie agenten. In de praktijk worden homoseksuelen dan ook nog gevisieerd door de autoriteiten op verschillende manieren. Enquêtes gepubliceerd in 2014, 2015 en 2016 onder LGBTI personen in Venezuela tonen aan dat de sociale perceptie van homoseksuelen in Venezuela relatief positief is maar de NGO Freedom House concludeert in 2018 dat LGBTI personen in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en occasioneel te maken krijgen met geweld.

Ook het reeds geciteerde Algemeen Ambtsbericht Venezuela stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTI personen *de jure* mogelijk maakt, maar maakt melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. LGBTI personen kunnen weliswaar aangifte doen van discriminatie of geweld maar of de klacht effectief opgevolgd wordt is afhankelijk van het hebben van de juiste contacten of financiële middelen om een advocaat te betalen (p. 48), waardoor vele LGBTI-personen geen aangifte doen van discriminatie of agressie tegen hen.

Verder zijn er organisaties die zich inzetten voor LBGTI-personen in Venezuela maar is hun aantal gedaald van 40 in 2014 tot zes begin 2020.

Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt, zoals gesteld in de bestreden beslissing, dat homofob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofob geweld. Op basis van de informatie die door partijen wordt voorgelegd kan de Raad aannemen dat LGBTI personen een risico lopen op een discriminerende behandeling door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking.

Evenwel kan hieruit niet afgeleid worden dat het homofob geweld en discriminatie dermate systematisch is dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dit kan ook niet blijken uit de door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie, die in dezelfde lijn ligt van de door verwerende partij aangebrachte landeninformatie en bevestigt dat er regelmatig geweldsincidenten tegen homoseksuelen en in het bijzonder transgenders worden gerapporteerd, dat lokale politie en veiligheidsfirma's homoseksuelen de toegang tot winkelcentra en publieke parken verhinderen en dat intersex en transgender personen verhinderd worden om identiteitsdocumenten te bekomen die nodig zijn om toegang te krijgen tot onderwijs, tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg. Ook hieruit blijkt dat geweld en discriminatie tegen homoseksuelen voorkomt in Venezuela maar kan niet worden afgeleid dat elke homoseksueel in Venezuela systematisch aan discriminatie wordt onderworpen zodat het leven er voor hem of haar ondraaglijk wordt. Verder blijkt ook uit deze informatie dat volgens een aantal NGO-rapporten transgender en intersex-personen verhinderd worden om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen die noodzakelijk zijn om een aantal grondrechten uit te oefenen. Evenwel behoort verzoekster volgens haar verklaringen niet tot één van beide categorieën. Het volstaat *in casu* bijgevolg niet voor verzoekster om zich te beroepen op haar homoseksuele geaardheid om een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aan te nemen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond door verzoekster in het licht van de objectieve landeninformatie over het land van herkomst van verzoekster.

5.7.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat verzoekster deel uitmaakte van het leger, noch dat de hogervermelde bepaling uit de Militaire Code in haar situatie werd toegepast. Dit kan ook niet blijken verzoeksters verklaringen, noch uit de door haar geciteerde landeninformatie, die zonder uitzondering dateert van voor de bronnen die in de bestreden beslissing worden geciteerd. Voor zover verzoekster verklaart dat zij omwille van haar geaardheid gedwongen werd om ontslag te nemen uit de opleiding van FAES, toont zij evenwel niet aan dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd, dermate zwaarwichtig was dat het leven in Venezuela ondraaglijk was geworden. Uit haar verklaringen blijkt immers dat, hoewel zij gedwongen zou zijn om de opleiding bij FAES stop te zetten; het haar niet permanent onmogelijk werd gemaakt om later opnieuw in dienst te treden, nu zij de keuze kreeg tussen zelf ontslag nemen en gedurende vijf jaar na het gedwongen ontslag niet meer voor de politie werken. Verzoekster verklaart dat zij zelf ontslag nam; dat zij toegaven de normen niet te hebben nageleefd omdat *“zij gaven ons op die manier nog de kans om ons aan te sluiten bij een ander lichting. Daarover hebben zij een akkoord gesloten. Wij kregen toegang tot een andere lichting zonder testen of dergelijke af te leggen. Wij zouden ons enkel moeten aanbieden met onze identiteitskaart. Dan zouden wij opnieuw aanvaard worden.”* (notities PO II, p. 7). Daaruit blijkt dat door zelf ontslag te nemen zij de mogelijkheid openhield om later toch opnieuw tot de politie toe te treden, aangezien zij hierin na het secundair onderwijs grote interesse had opgevat (notities PO I, p. 9). Hoe betreuwenswaardig ook, acht de Raad het ontslag van verzoekster omwille van haar relatie met haar voormalige partner als dusdanig niet zwaarwichtig genoeg om als een daad van vervolging te worden gekwalificeerd in de zin van artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd immers niet voorgoed uitgesloten van een carrière bij de politie. Verder voert verzoekster ook niet aan dat zich hierdoor zwaar gediscrimineerd voelde of dat zij om die reden of omwille van de negatieve commentaren van haar mede-studenten Venezuela verliet. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij zich door de stalking en bedreigingen van L.L. niet meer veilig voelde in Venezuela en daarom het land verliet (notities PO I, p. 16).

5.7.2. Verder stelt de Raad vast, zoals hoger reeds aangehaald, dat verzoekster geen wezenlijke poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen over de intimidatie door L.L. in de maand tussen het verlaten van de FAES-opleiding en haar vertrek uit Venezuela te weerleggen. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u dat u weken na het verlaten van de politieopleiding L.L. in de omgeving van uw woonplaats opmerkte. Eerste besteedde u er geen aandacht. Daarna zag u hem opnieuw. De volgende keer dat u hem zag probeerde hij u te ontvoeren (CGVS I, p. 16).*

In uw tweede en derde onderhoud beweerde u daarentegen dat hij u probeerde te ontvoeren de eerste keer dat u hem zag in deze periode (CGVS II, p. 10; III, p. 14-15). In uw eerste en tweede onderhoud verklaarde u dat L.L.na de poging tot ontvoering nog verscheidene keren naar uw woning is gekomen. Uw ouders openden de deur en zeiden dat u er niet meer woonde en vanaf een gegeven ogenblik lieten ze hem gewoon op de deur kloppen (CGVS I, p. 16; II, p. 10-11). In uw derde onderhoud beweerde u daarentegen dat hij nooit aan de deur van uw ouderlijke woning heeft aangebeld of aangeklopt (CGVS III, p. 14). Ook elders stemden uw opeenvolgende verklaringen niet overeen. In uw eerste onderhoud gaf u aan dat u aan Andrea, met wie u een relatie had tot aan uw vertrek uit Venezuela niets zou vertellen hebben over de ware reden van uw vertrek, namelijk de intimidaties door L.L.(CGVS I, p. 18). In uw laatste onderhoud beweerde u daarentegen dat u haar een week voor uw vertrek op de hoogte bracht van het feit dat hij u achtervolgde, lastig viel en poogde te ontvoeren (CGVS III, p. 9). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerste verklaringen en herhaalde u uw laatste verklaringen, hetgeen allerminst een uitleg is voor de uiteenlopende versies (CGVS III, p. 10).” De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting over en bekritisieren van de beoordeling van geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming door het CGVS; de algemene vaststelling dat er geen enkele waarborg is dat de nota’s die door ambtenaar genomen zijn en dat in sommige gevallen het CGVS voornamelijk focust op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden; maar verder op geen enkele manier op concrete wijze ingaat op de vastgestelde tegenstrijdigheden, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Het komt aan de verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster hier geenszins in slaagt.

Hetzelfde geldt voor de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de beweerde ontvoering van haar ouders op 17 februari 2020 waarover de bestreden beslissing op goede gronden het volgende stelt: *“Het is immers weinig aannemelijk dat een politiecommissaris meer dan anderhalf jaar na uw vertrek uit Venezuela uw ouders zou ontvoeren, enkel en alleen omdat hij verliefd en geobsedeerd was op u. Daarnaast is het hoogt opmerkelijk dat u tijdens uw eerste twee onderhouds op het Commissariaat-generaal steeds sprak over Lionel Liendo, en ofschoon u er meermaals naar werd gevraagd, zijn andere namen niet kon noemen (CGVS I, p. 18; II, p. 11). Tijdens uw derde onderhoud sprak u plots over L.L.C.. Gevraagd hoe u de naam ‘C.’ te weten bent gekomen, stelde u dat uw moeder de namen ‘L.’ en ‘L.’ had opgegeven aan de politie, en dat op basis van combinaties met deze twee namen foto’s uit een politiedatabank werden getoond, tot uw ouders de foto van de juiste persoon herkenden (CGVS III, p. 2, 6). Het is echter frappant en hoegenaamd niet geloofwaardig dat de kopie van de klacht van uw ouders, die u neerlegde, geen identiteitskaartnummer voor C. vermeldt, waar dit wel het geval is voor uw beide ouders en voor u. Meer nog, gezien uw ouders hem identificeerden in een politiedatabank, kan verwacht worden dat de klacht een aparte rubriek bevat met persoonlijke gegevens over de beklaagde, hetgeen ontbreekt in de door u voorgelegde kopie.*

Uw uitleg dat de politie geen bestand over hem heeft, en dat ze enkel identiteitskaartnummers en andere persoonlijke gegevens bijhoudt van mensen die misdaden gepleegd hebben (CGVS III, p. 6), is niet logisch en voldoet dan ook niet. De kopie van de klacht vertoont immers ook nog andere tekortkomingen. In de hoofding wordt ‘dinsdag 17 februari 2020’ vermeld, terwijl deze datum op een maandag viel. Verderop in de klacht wordt overigens wel maandag als correcte weekdag aangekruist. Eveneens bevreemdend is waar uw moeder duidelijk aangeeft dat zij en uw vader met vuurwapens werden bedreigd onderaan de rubriek ‘wapens’ niet is aangevinkt. Evenmin is terug te vinden welke politiebeambte de klacht optekende. Het is ook bevreemdend dat u of uw ouders nooit een klacht neerlegden tegen L. toen u nog in Venezuela was maar zulks wel gedaan zouden hebben na de door u beweerde ontvoering. Uw uitleg dat u als slachtoffer de klacht had moeten indienen, dat u niet naar buiten durfde te gaan en dat u uw ouders niet kon sturen (CGVS III, p. 10), overtuigt niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders evenzeer getuigen en betrokken partij waren van de intimidaties aan uw adres. Bovendien bestaat er steeds de mogelijkheid om de politie telefonisch te contacteren.” Voor zover aan verzoekster als dusdanig niet kan verweten worden dat zij geen enkele foto van L.L. kon neerleggen, nu zij verklaart dat zij slechts iets meer dan 2 maanden de opleiding volgde en het niet uitgesloten is dat zij in die korte periode geen foto heeft genomen van L.L.; doet dit evenwel geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtaanleiding. Voorts stelt de bestreden beslissing ook terecht dat verzoeksters verklaringen over de omstandigheden waarin zij gedwongen werd ontslag te nemen uit de FAES-opleiding niet geloofwaardig zijn. Hierover wordt op goede gronden het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Zo is het merkwaardig dat u zei dat u de meeste nachten met A. samen in hetzelfde bed geslapen heeft geslapen*

en dat u er zich van bewust was dat zulks het risico inhield om bij betrapting uit de opleiding gezet te worden, terwijl u anderzijds stelde jullie relatie zo goed mogelijk verborgen te houden omdat jullie graag wilden afstuderen (CGVS II, p. 3). Dit geldt des te meer daar A. en u al geregeld opmerkingen hadden gekregen dat jullie afstand van elkaar dienden te nemen en zelfs fysieke straffen nadat jullie hieraan geen gevolg hadden gegeven (CGVS I, p. 17). Hier dient nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. In uw tweede interview op het Commissariaat-generaal stelde u de dag nadat u met A. in bed was betrapt moest verschijnen voor de directeur en de advocaat van de school, L.L. en drie medestudenten, die moesten getuigen over de voorbije gebeurtenissen (CGVS II, p. 7). In uw laatste interview zei u daarentegen dat er geen vertegenwoordiging van de studenten aanwezig was (CGVS III, p. 12). Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde ontslag uit de opleiding vanwege uw geaardheid." De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist. De Raad wijst er in dit verband op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden met betrekking tot de stalking van L.L.; de beweerde ontvoering van verzoeksters ouders en de voorgelegde klacht bij de CICPC en de manier waarop zij beweerdelijk gedwongen werd om ontslag te nemen uit de opleiding bij FAES geenszins details betreffen, maar direct betrekking hebben op de kern van haar vluchtmotieven en de beweerde redenen waarom zij Venezuela verliet. Verzoeksters betoog dat de beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging; dat indien de asielzoeker de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, deze notities op dit punt niet tegen hem gebruikt kunnen worden; dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en elk detail op de hoogte kan zijn, kan niet volstaan om bovenstaande beoordeling door de Raad om te buigen. Verzoekster geeft op geen enkele wijze aan op welke punten verwerende partij in de bestreden beslissing niet zou focussen op de relevante elementen van haar asielaanvraag, noch betwist zij op enige concrete wijze de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Haar algemeen en theoretisch betoog over de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op verwerende partij rust, kan evenmin tot een andere conclusie leiden, nu zij op geen enkele wijze aangeeft waar en hoe verwerende partij *in casu* aan haar samenwerkingsplicht of onderzoeksplicht zou verzaakt hebben. Uit de bestreden beslissing kan immers blijken dat verwerende partij wel degelijk de verklaringen van verzoekster aan een inhoudelijke beoordeling heeft onderworpen in het licht van objectieve landeninformatie; inclusief met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela en de door verzoekster neergelegde documenten. De Raad stelt vast dat verwerende partij aan haar samenwerkings- en onderzoeksplicht heeft voldaan en herinnert er aan dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming rust.

5.8. Uit het voorgaande blijkt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn zodat aan verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

5.9. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, onder verwijzing naar algemene landeninformatie uit 2005, 2006, 2011 en 2012 wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Immers, uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat homoseksuelen in Venezuela systematisch op intentionele wijze toegang tot water, voedsel en medische verzorging ontzegd worden. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen getroffen worden door de voedsel- en medicijnen schaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoekster. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeids- of woningmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch op de woning en arbeidsmarkt worden gediscrimineerd. Ook de door verzoekster geciteerde landeninformatie toont dit niet aan. Verzoekster toont bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid aan in Venezuela.

5.10. Waar verzoekster tenslotte nog verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

5.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster wordt aannemelijk gemaakt.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in geval van terugkeer naar Venezuela kan worden afgeleid.

6.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32).

Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoekster zich beroept op de aangehaalde vluchtmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de vermeende stalking door L.L. aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de omstandigheden waarin zij ontslag nam uit de opleiding bij FAES; *quod non in casu*, dit onvoldoende zwaarwichtig wordt geacht om als vervolging te worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoeksters beweerde ontslag uit de opleiding bij FAES evenmin de minimumvereiste graad van ernst bereikt om als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd.

In de mate dat verzoekster zich beroept op de algemene socio-economische omstandigheden en de economische crisis in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen; stelt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan *“gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen; gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof, gezondheidszorg; gebrek aan het kunnen uitoefenen van haar politieke rechten; gebrekkige toegang tot justitie en schending van mensenrechten”*, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoot, noch kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door : a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire*

bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene preciaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela hoofdzakelijk werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad herhaalt verder dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verder wijst de Raad op overweging 35 van de Kwalificatierichtlijn volgens dewelke gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat verzoekster omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch haar niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om haar subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Immers, uit haar verklaringen blijkt dat zij tot haar vertrek uit Venezuela bij haar ouders woonde en in haar levensonderhoud kon voorzien, en uit de door haar neergelegde landeninformatie blijkt niet dat zodat niet kan worden gesteld dat de Venezolaanse overheid haar opzettelijk sociale voorzieningen weigert en evenmin dat er hiertoe indicaties zijn.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren.

Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – “*Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla’s en paramilitaire bewegingen. Deze deelstaten hebben regelmatig te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest “*Diakité*” van het Hof van Justitie.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster afkomstig is van Caracas en er steeds verbleef tot voor haar vertrek uit Venezuela. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Caracas sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet; van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 en van het verbod van willekeur, maar geeft niet aan op welke wijze zij deze artikelen en dit beginsel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet en de bevoegdheid van de commissaris-generaal om bepaalde beslissingen te nemen inzake verzoeken om internationale bescherming vastlegt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met

dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster de beweerde problemen met L.L. niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS driemaal werd gehoord in een persoonlijk onderhoud. Zij kreeg daarbij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET